

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2021. február 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2020. október 6. napján meghozott 9.B.25/2019/73. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény törvényhelye: Btk. 176. § (1) bekezdés *IV. fordulat*, (3) bekezdés.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 6 (hat) évre enyhíti.

A bűnügyi felügyelet beszámításánál öt nap bűnügyi felügyeletben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg. A 12 (tizenkettő) nap időtartamra utalást mellőzi.

A 2020. április 24-i hatánapra utalást mellőzi, egyben megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság 2020. június 24-én is tartott érdemi tárgyalást.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által 2020. október 6. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A vádlott tényleges tartózkodási helye:

I n d o k o l á s

- [1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt és tanácsülésen meghozott ügydöntő határozatában a vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 176. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt 10 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban és - napra meghatározva (12 nap) - a bűnügyi felügyeletben töltött időt. Rendelkezett a feltételes szabadságra

bocsátás lehetőségének a legkorábbi időpontjáról. Döntött a vagyonelkobzásról, a lefoglalt bűnjelekről, továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

- [2] Az ítélet ellen a vezető védő jelentett be fellebbezést, elsődlegesen a bűnösség megállapítása miatt, felmentés céljából, másodlagosan a büntetés jelentős enyhítése érdekében (85. számú elsőfokú irat). A vezető védő álláspontja szerint a tényállás megalapozatlan és iratellenes megállapításokat tartalmaz, ami a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető, és ennek megfelelően eltérő tényállás megállapítását teszi lehetővé, amelyre indítványt is tett. Kifejtette, hogy T1-t - aki csupán tanúként tett terhelő vallomást vádlottra - gyanúsítottként is kihallgatták. A védő szerint „tanú 1 nem egyszerűen potenciális, hanem tényleges gyanúsított volt, akinek azonban ezt a pozícióját egyszerűen nem ismerték el: tanúként hallgatták ki a saját maga által sem vitatott bűncselekmény elkövetésére vonatkozóan amellet, hogy vádlottat érintő adatokat is meg kívántak szerezni.”. Mindezek miatt a védő súlyosan törvénysértőnek tartotta e tanú első - tanúként tett - vallomását, ezért annak kirekesztését tartotta szükségesnek. E körben utalt az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) joggyakorlatára, amit konkrét ügyekkel támasztott alá (Funke és Saunders ügyek). Iratellenesnek, félrevezetőnek találta az ítélet [85] pontjában tett azon megállapítást, hogy az ítéleti tényállást T5, tanú 4, T6, T7, T8, T9, tanú 2, tanú 3 és T10 tanúk vallomásaira alapítottan állapította meg a törvényszék, mivel e tanúk semmivel nem cáfolták a vádlott védekezését. Utalt még arra, hogy téves az elsőfokú ítélet [67] bekezdésének azon megállapítása, hogy a vádlottól lefoglalt kábítószer speed volt, hiszen a szakvélemény egyértelműsíti, hogy a lefoglalt tabletták hatóanyaga MDMA, ami az extasy hatóanyaga. Kifogásolta továbbá azt is, hogy az elsőfokú bíróság „a kereskedelem törvényi tényállásában írt elkövetési magatartást nem jelölt meg”. A megszerzés és a tárolás önmagában a Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző birtoklást valósít meg. A lefoglalt kábítószer mennyiségéből pedig nem lehet a kereskedési magatartásra következtetni. Mindezek folytán a vádlott felmentésének van helye, esetlegesen enyhébb megítélésű bűncselekményt lehet a terhére róni. A kiszabott szabadságvesztést eltúlzottan súlyosnak tartotta, és annak jelentős enyhítését kérte másodsorban.
- [3] Az ügyészség tudomásul vette a törvényszék határozatát.
- [4] A ... Fellebbviteli Főügyészség a ... számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartva - tanácsulésen történő elbírálás mellett - az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. A nyilvános ülés kitűzését követően érdemi észrevételeit fenntartotta és bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.
- [5] Az ítélet tábla a védő fellebbezését a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdésben írtakra figyelemmel az 599. § (1) bekezdése értelmében - mivel a vádlott és a védő erre irányuló indítványt terjesztettek elő - nyilvános ülésen bírálta el.
- [6] A nyilvános ülésen a vezető védő a jogorvoslatának írásbeli indokolását fenntartotta, egyben utalt védőtársának a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványára is, miszerint a törvényszék ítélete megalapozatlan, iratellenes megállapításokat tartalmaz és indokolása is hiányos. Erre figyelemmel bizonyítás felvételére is indítványt tett és tanú 1 tanú ismételt kihallgatását tartotta szükségesnek T11 tanúkihallgatása mellett.
- [7] A vádlott az utolsó szó jogán védőjéhez csatlakozva a felmentését kérte.

- [8] A védelmi fellebbezés - a büntetés enyhítésére irányulóan - alapos, egyébként pedig nem megalapozott.
- [9] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. A védői perorvoslat támadta a tényállást és a bűnösség megállapítását is, ezért a Be. 590. § (3) bekezdésében írt korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor. A revízió ezért kiterjedt az eljárási szabályokon túl a tényállás megalapozottságára, a bűnösségre, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására és emellett az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre is. Ennek során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat betartotta és nem vétett sem abszolút, sem olyan súlyú relatív eljárási hibát, amely az érdemi felülbírálatot kizárja és az ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé.
- [10] Az elsőfokú bíróság a 2019. szeptember 11-i tárgyaláson tanú 1 tanú kihallgatásakor ugyan eltért a szabályoktól, mindez azonban a hiba orvoslása folytán az ítéletre nem volt kihatással (17. számú tárgyalási jegyzőkönyv 15. oldal). A törvényszék a Be. 172. § (2) bekezdésében foglaltakat figyelmen kívül hagyva oktatta ki a tanút az önvádra kötelezés tilalmával kapcsolatos, részleges mentességi okra és ebből eredően a törvényi rendelkezések ellenére állapította meg a 17-V. számú végzésében, hogy a tanú a vallomástételt jogosan tagadta meg. tanú 1 ugyanis a Be. 172. § (2) bekezdésének b) pontjára és a 398. § (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a 172. § (1) bekezdése alapján nem volt jogosult a vallomás megtagadására. A végzés ellen az ügyész nyomban fellebbezést jelentett be (16. oldal 1. bekezdés). A bíróság ezt követően a 17-VI. számú végzésében tanú 1 tanút a vallomástétel alól „mentesítő” végzését hatályon kívül helyezte és megállapította, hogy a tanúvallomást nem tagadhatja meg, majd ezután a megfelelő alakiságok mellett kihallgatta. A kihallgatása törvényes, és az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, miszerint a vallomástétel megtagadásának nem állnak fenn a feltételei, ezért a bizonyíték kirekesztésére eljárási okból sincs alap. A hiba orvoslása saját hatáskörben azonban nem felelt meg az eljárási törvénynek. Ennek kiemelése a jogintézmény fontossága miatt indokolt. A tanúvallomás megtagadásának jogosságáról szóló végzés ugyanis a Be. 175. § (2) bekezdése értelmében nem pervezető és fellebbezéssel támadható. Irányadó ez a vallomásra kötelezés, de nyilvánvalóan a jogtalan megtagadás esetén is. Az ügyészség fellebbezése joghatályos, a perorvoslat pedig a törvény eltérő rendelkezésének hiányában devolutív, ami azt jelenti, hogy a felsőbb szintű bíróságnak nyílt meg a hatásköre az elbírálásra. Ilyen tárgykörben - eltérően a szuszpenzív jellegű igazolástól és kijavítástól - az elsőfokú bíróság maga nem dönthet a jogorvoslatról. Ezért az iratokat helyes eljárás mellett fel kellett volna terjesztenie az ítélőtáblára. Ez elmaradt és az elsőfokú bíróság maga orvosolta a hibáját, ami ugyan nem volt perrendszerű, de nem jelent olyan súlyú eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést indokolna. A tanút mindenképpen ki kellett hallgatni, ezért a másodfokú bíróság sem rendelkezhetett volna másként. Az egységes gyakorlat érdekében azonban az ítélőtábla szükségesnek tartotta ennek leszögezését.
- [11] A védelem eljárási kifogásai, elsődlegesen *tanú 1 nyomozás során tett tanúvallomásának* értékelhetősége, felhasználása kapcsán a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.
- [12] A tanú kihallgatásakor elfoglalt nyomozó hatósági álláspont alappal nem kifogásolható. Az kétségtelen, hogy tanú 1 a névtelen levél által a rendőrség látókörébe került, azonban a nyomozó hatóság mérlegelésének kérdése, hogy döntsön a megalapozott gyanú fennállása és a gyanúsítás tekintetében.

- [13] A tanúkihallgatás elsősorban azért nem kifogásolható, mert a kihallgatás idején tanú 1 terhére nem volt olyan bizonyíték, mely komolyabb gyanút, különösen nem - a gyanúsítás törvényi előfeltételeit megteremtő - megalapozott gyanút támasztott volna alá. Az elsőfokú bíróság is részletesen kitért rá ítéletében ([71]-[77] bekezdés), hogy a tanúkihallgatás időpontjában kizárólag a névtelen levél utalt arra, miszerint tanú 1 kábítószerrel összefüggő jogellenes cselekményt követett el. Ekkor még nem állt rendelkezése esetében a gyorsított eredménye és a kábítószerfogyasztásra megfelelő bizonyítékot szolgáltató toxikológiai vélemény is csak majd másfél hónappal később készült el. Egy *névtelen levél* pedig az ítéletábra álláspontja szerint *megalapozott gyanút nem erősíthet* meg, ez ugyanis szemben állna a tisztességes eljárással. Önmagában a tárgyasult formában megjelenő névtelen levél megalapozott gyanút igazoló bizonyítékként értékelése azt jelentené, hogy bármilyen okból (bosszú, sértettség, fájdalom, társadalmi-politikai konfliktus) a konkrétan nem beazonosítható és még bizonyítéknak sem tekinthető terhelő adat leplezett és nyomban nem ellenőrizhető módon bárkit gyanúsított státuszba helyezne, mely nyilvánvalóan ellentétes a joguralom alapvető elveivel, legfőképp az ártatlanság vélelmével.
- [14] Az kétségtelen, hogy később a megalapozott gyanú már kimondható volt, a tanúkihallgatás idején azonban nem, ezért a nyomozó hatóság eljárásával szemben törvényi kifogás nem hozható fel. Éppen az lett volna tisztességtelen és európai normákat sértő, ha egy névtelen levél alapján T1t meggyanúsítják, de erre helyesen nem került sor.
- [15] Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy tanúkihallgatásának nincs helye. Ez levezethető a büntetőeljárás tételes rendelkezéseiből, a Be. 167. § (5) bekezdésében megfogalmazott általános bizonyítás-tilalmi klauzulából és megerősített az EJEB, a védő által idézett gyakorlata által is. A tanúkihallgatást azonban elsődlegesen a megalapozott gyanú zárja ki, amit az Alkotmánybíróság 3058/2019. (III.25.) AB határozatának [37] bekezdése is megerősít. Jelen esetben azonban az előbbieken részletezettek szerint erről nem volt szó, ezért a tanú kihallgatása törvényes.
- [16] A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a nyomozó hatóság eljárása, azaz a tanúkihallgatás nem bűncselekménybe ütköző és tilalmazott, továbbá az eljárásban résztvevők büntetőeljárási jogait sem sértette lényegesen, ezért, még ha nem is támogatható az európai uniós normák alapján, de a Be. 167. § (5) bekezdésében írtakat nem valósította meg. A tanú kihallgatására vonatkozó szabályok ugyanis érvényesültek és a bíróság nem bírálhatja felül a nyomozó hatóság döntését, mely szerint a felderítő szakban a bizonyítékok összegyűjtése során lehetőséget lát már a gyanúsításra vagy nem, és tanúként vonja az eljárásba az érintettet. Nem ütközött ezért akadályba a tanúkihallgatás és az abból származó bizonyítékok értékelése törvényes. A védő által hivatkozott törvényhely egy ún. általános bizonyítás-tilalmi klauzulát fogalmaz meg, mely a legalitás elvével áll összhangban. A Be. 167. § (5) bekezdésének eljárási törvényi tényállása vizsgálatakor az egyértelműen leszögezhető, hogy a nyomozó hatóság eljárása bűncselekményt nem valósított meg. A Be. szabályrendszerében sem általános normák, sem speciális előírások által nem is tilalmazott. A másodfokú bíróság megítélése szerint tanú 1 eljárási jogait sem sértette, hiszen az önvádra kötelezés tilalmának elve érvényesült, ezen túlmenően közvetlenül nem hatott ki a vádlott védekezésére sem. Az ítéletábra nem vitatja a védelem által felhívott EJEB döntésekben foglaltakat, részben azok viszont eltérő tényállásokat taglálnak és alkalmazásuk feltételei nem voltak adottak a jelen eljárásjogi helyzetben, melynek lényege, hogy a nyomozási taktika, a bizonyítás rendőrségi menetének meghatározása, a bizonyíték beszerzése a bíróság részéről megalapozottan nem kifogásolható, ugyanis az idézett általános bizonyítás-tilalmi előírásban foglaltak nem valósultak meg és speciális tilalmi norma sem képezte a tanúvallomás felhasználásának akadályát.

- [17] T10 tanú tevékenysége és vallomása vonatkozásában az ítélet tábla a következőket jegyzi meg. A Be. 42. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a vádlott érdekében a törvényi keretek között van lehetőség adatgyűjtésre. Ez a jog azonban a védőt illeti meg. T10 a védelem által T11 azonosított „...” nevű személlyel a Facebook közösségi oldalán történt kapcsolat felvétele és üzenetváltásai, azonban kívül esnek e védői jogosítványon. A testvér érdekében való cselekedet a hozzátartozó „véde” emberileg érthető magatartás, azonban bizonyítás-törvényességi kérdéseket vet fel, hogy ilyen információszerzésre a védőnek nem minősülő személy jogosult-e. Ez ugyanis már olyan felderítő, operatív jellegű tevékenységnek értékelhető, amelyre az adott formában még a védő sem jogosult (csapdaállítást, megtévesztést, álvásárlásra utaló magatartás). A felülbírált ügyben ugyanakkor ennek nem volt a tényállásra kiható jelentősége. A védői álláspont helyes abban, hogy T10 érdemben nem is értékelt tanúvallomása nem a vádat támogató bizonyíték és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapját sem képezte.
- [18] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben volt megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjában foglaltak szerint helytelen ténybeli következtetésből eredő iratellenesség folytán. Másrészt az ítélet nem a megfelelő részben, azaz a történeti tényállásban rögzítette, hanem a jogi minősítés indokolásánál a kábítószer hatóanyagtartalmára vonatkozó és egyértelműen a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontja szerint a tényállásba tartozó tényeket. Ez nem jelent érdemi megalapozatlanságot, mert a határozat tartalmazza az ügy eldöntése szempontjából igen lényeges és fontos tényeket, de elvi éssel kell rámutatni, hogy e tények a tényállásba tartozók és nem a minősítésre kiterjedő indokolás része.
- [19] A részbeni megalapozatlanságot a másodfokú bíróságnak ki kellett küszöbölni. Az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által vizsgált bizonyítékokra vonatkozó ügyiratok tartalma és a ténybeli következtetés folytán a következők szerint helyesbíti és egészíti ki a tényállást, amely szükségszerűen vonta maga után a mérlegelés indokolásának módosítását is.
- [20] [12] bekezdés: tanú 1 vizeletmintája MDA hatóanyagot is tartalmazott.
- [21] A [19] bekezdésből mellőzi a lefoglalt tabletták kapcsán a speed-re utalást.
- [22] A [87]-[90] bekezdésekben a kábítószer hatóanyag tartalmával kapcsolatban megállapított tényeket a tényállás részének tekinti.
- [23] E helyesbítéssel és kiegészítéssel a tényállás megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítéletkezés alapját képezte.
- [24] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességében okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Részletesen vizsgálta a vádlott vallomását, annak tartalmát összevetette mind a terhelő, mint a mentő tartalmú bizonyítékokkal.
- [25] Az ügyben nagy jelentőséggel bírt tanú 1 tanúvallomása. Az ítélet tábla már kifejtette, hogy a nyomozási tanúvallomása törvényes bizonyítéknak tekinthető, ezért értékelhető és értékelés körébe is kellett vonni. Ezt a törvényszék megtette és az eljárásjogi korlátok között (a bizonyítás törvényességére vonatkozó normák, a logikai szabályok és az indokolási kötelezettség teljesítése) szabad meggyőződése szerint, hibátlanul értékelte. A törvényes bizonyíték szabad értékelése a

védelmi érvekkel szemben, nem támadható. Az elsőfokú bíróság ugyanis igen részletes és alapvetően helyes indokolással fejtette ki, hogy milyen okok alapján fogadta el a tanú nyomozás során tett vallomását a későbbi, nem vitásan érdemben megváltoztatott vallomásaival és a vádlott védekezésével szemben. tanú 1 a törvényes figyelmeztetéseket követően részletekbe menően tárta fel kapcsolatát a vádlottal, nem volt annak magyarázható és észszerű indoka, hogy miért tett alaptalanul terhelő vallomást a vele jó viszonyt ápoló vádlottra. A vallomás megváltoztatásának hitelt érdemlő indokát sem adta. E körben az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontjával egyetértett.

- [26] tanú 1 tanú vallomását érintő indokolás azonban részben téves, nevezetesen a [67]-[68] bekezdésekben. A vádlottól ugyanis - amint erre a védő helyesen hivatkozott - nagy mennyiségben elsősorban MDMA hatóanyagú tablettákat, kábítószer foglaltak le, mely a köztudomású tények szerint a forgalomban az extasy és nem a tanú által vallott speed alkotója. Az MDMA tartalmú kábítószer lefoglalása a kereskedést alátámasztó tényeket megerősíti, azt viszont nem, hogy tanú 1 speedet vásárolt, ez ugyanis nem következik az eltérő hatóanyagokból. A személyi bizonyíték azonban önmagában alkalmas volt az egy éven át húzódó speed vásárlás bizonyítására. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy tanú 1 tanú szervezetéből amfetamint (amely a speed hatóanyaga), továbbá MDMA-t és MDA-t is kimutattak, ami az extasy hatóanyaga.
- [27] Az indokolás annyiban is helyesbítendő a [85] bekezdésben, hogy az ügy eldöntése szempontjából érdemi adatokat nem szolgáló tanúk vallomása, különösen a vádlott javára valló T10 tanúvallomása a vádlott terhére nem szólhat és értelemszerűen a tényállás nem ezen bizonyítékokon alapul, mint ahogy a Messenger üzenetváltásokon sem, amelyeket a bíróság az indokolás részletei szerint nem is fogadott el, másfelől az ítéletábra korábban részletezett érveinek megfelelően az értékelés a bizonyítás törvényességének sem felel meg.
- [28] Ettől eltekintve az elsőfokú bíróság mérlegelése törvényes és helyes volt, melyeket a releváns tények védelmi vitatása miatt a másodfokú bíróság a következőkben összegez.
- [29] tanú 1 törvényes nyomozási vallomása részletes, azt a kábítószer fogyasztása kapcsán a szakértői bizonyítás alátámasztotta.
- [30] A speed tartós vásárlása, ezáltal a vádlott haszonszerzést célzó kábítószer eladási cselekvősége a jelzett tanú vallomása alapján kétséget kizáróan bizonyított.
- [31] A vádlott kereskedői tevékenységét támasztotta alá a jelentős mennyiségben lefoglalt MDMA hatóanyagú kábítószer is.
- [32] E személyi és tárgyi, elsősorban közvetlen, továbbá a származékos bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége és a tényállás megállapítása alappal nem volt megváltoztatható.
- [33] A védői jogorvoslat elsősorban a bizonyítékok értékelésén keresztül támadta a megalapozottá tett tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elve folytán eredményre nem vezethetett. Megalapozatlansági ok hiányában ugyanis a tényálláshoz kötöttség elve érvényesül, azaz a ténybeli hiba hiánya kizárja a sérelmezett ítélettel eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban. Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg és rögzíti. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének

meggyőződés szerinti, szabad értékelése, és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

- [34] Utal rá az ítéletábra, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos részleges precedens jellegre, hogy a közzétett eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják [BH2020. 94 (Kúria Bfv.I.486/2019.)].
- [35] Az ítéletábra a védőnek a másodfokú eljárásban egyrészt tanú 1 ismételt, másrészt T11 (..) - az elsőfokú eljárásban még személykörözéssel sem tisztázható tartózkodási helyű - tanú első kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát elutasította. Az indítvány elutasításának elsődleges indoka a tényállás fő részeinek (lényeges átkötő részlettenyek és a központi tények) megalapozottsága. Ez ugyanis rendszerint kizárja a másodfokú bizonyítást a Be. 594. § (1) bekezdésének előírása folytán. T11 tanú vallomása új bizonyítékot sem jelent, hiszen a bíróság eljárásában értékelte e személy kihallgatásának akadályát és a védő által felhívott indokokra is kitérve hozta meg ítéletét. Az nem vitatható, hogy a nyomozás során indokolt lehetett volna nevezett személy felkutatása, annak elmaradása a bíróság terhére nem róható. Itt kell rá utalni, hogy a bíróság a védelem javára már szinte nyomozási mélységű tevékenységet végzett a tanú elérhetőségének tisztázása és kihallgatása érdekében, amely nem bírósági feladat. Ezen okok miatt a tanú további keresésére és idézésére tett újabb intézkedésre nem kerülhetett sor. A már részletezettek szerint végül törvényesen kihallgatott tanú 1 ismételt kihallgatására nem volt semmilyen indok.
- [36] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést vádlott bűnösségére és a cselekménye minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak. A vádlotti cselekvőség a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata és a (3) bekezdése szerint a jelentős mennyiségű kábítószerre, kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének törvényi tényállását valósította meg.
- [37] A vádlott által sem vitatott tény, hogy tudott arról, miszerint jelentős mennyiségű kábítószer tárolt a szentistváni ingatlanban. Védekezése szerint azonban cselekvősége legfeljebb a kábítószer megszerzésére és tárolására, azaz a birtoklásra terjedt ki, amely jóval enyhébben büntetendő a Btk. 178. § rendelkezései szerint, mint a kábítószer-kereskedelem büntette. Az irányadó tényállás alapján azonban a kereskedői elkövetési magatartást kellett megállapítani annak ellenére, hogy nem igazolható T1-nek az ingatlanon lefoglalt MDMA hatóanyagú, extasyt jelentő kábítószer eladása. A tanú ugyanis az eljárás során mindvégig speed-et említett, amelynek hatóanyaga az amfetamin.
- [38] A kábítószer-kereskedelem megállapításának ténybeli alapja kettős. Egyrészt bizonyított, hogy a vádlott egy éven keresztül nem vitásan haszonszerzés érdekében értékesített kábítószer T1-nek, másfelől a hozzáköthető ingatlanon jelentős mennyiségű kábítószer foglaltak le, amelyről ugyan nem állítható, hogy speed, de maga a mennyiség, ezen felül a beszerzési forrásra megállapítottak, kölcsönhatásban a volt terhelt részére árusított kábítószerrel és mennyiséggel, a kereskedés megállapítását indokolták.
- [39] A kábítószer-kereskedelem törvényi tényállás megvalósulásánál irányadók az 1/2007. Büntető jogegységi határozat IV. pontjában írt, a bíróságokra kötelező, továbbá az 57. BK vélemény iránymutatásai, valamint egyes precedens jellegű döntések (BH2017. 144, BH2019. 38., Kúria Bfv.II.328/2019/8., Bfv.III.279/2020/8.).
- [40] A kereskedelem rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel. A Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatának lényege a haszonszerzésre törekvés a kábítószer rendszeres eladása

által. A tényállás, elsősorban tanú 1 részére történő eladás ezt alátámasztja, de a kereskedői mennyiségű MDMA tartós tárolása is ezt erősíti meg. Az ítéletábra erre figyelemmel törvényesnek tartotta az elsőfokú bíróság ítéletének minősítését. E körben a rendelkezést a másodfokú bíróság csupán annyiban pontosította, hogy megjelölte a Btk. 176. § (1) bekezdésében írt kereskedői típusú elkövetési magatartást szabályozó törvényhelyben a kereskedői elkövetést rögzítő IV. fordulatot, hiszen a jelzett törvényi tényállás több és ugyanazon büntetési tétellel fenyegetett, de eltérő súlyú bűncselekményt nevesít. A kereskedés ugyanis fokozottabban veszélyes elkövetői magatartás, mint például a forgalomba hozatal.

- [41] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta, azonban a vádlottal szemben eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki, melynek igen lényeges enyhítése vált szükségessé. Az enyhítő tényezőknek nagyobb nyomatékot kell tulajdonítani és ezáltal indokolt a büntetési tétel középértékétől a jelentősebb eltérés a büntetési tétel alsó határának irányába. A vádlott sok évvel ezelőtt volt büntetve. Életvitele rendezett, a vádban írt bűncselekmény tényeinek egy részét elismerte. Emellett azonban különösen a bünteteskiszabás egységessége is oka az enyhítésnek, értékelve a kábítószer mennyiségét és a kereskedési elkövetési magatartás viszonylag kisebb súlyú formáját. Egyetértett a védelemmel az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés igen szigorú. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát 6-6 évre enyhítette, mely büntetés már megfelel a büntetési céloknak, tettarányos és összhangban áll az egyéniesítés követelményeivel is.
- [42] Az ítéletnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, továbbá a vagyonelkobzásra, a kábítószer elkobzására, az egyéb bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései törvényesek.
- [43] A Btk. 92. § alapján a törvényszék rendelkezett az előzetes fogvatartás (letartóztatás és bűnügyi őrizet), továbbá a konkrét ingatlanra vonatkozó bűnügyi felügyelet beszámításáról. Döntése szükséges volt, azonban a bűnügyi felügyeletnél a napra meghatározás (12 nap) nem indokolt. A követett bírói gyakorlat szerint elegendő a beszámítás kimondása a konkrét időpontok és a törvényi átváltoztatási kulcs meghatározásával. A napok számának megjelölése idegen a bírói gyakorlattól és a hiba lehetőségét is magában rejti. A beszámításra vonatkozó rendelkezés szerint kiállított bírói értesítő alapján a konkrét napok számának figyelembevétele már a büntetés-végrehajtás feladata.
- [44] A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával - az indokolás jelzett módosításával és az érdemi határnapok feltüntetésének pontosításával - helybenhagyta.
- [45] Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően elrendelt és 2020. október 6-án foganatba is vett letartóztatás beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.
- [46] A másodfokú bíróság a vádlott megváltozott tényleges tartózkodási helyét a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján rögzítette a rendelkező részben.

Debrecen, 2021. február 23.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró,
Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 9.B.25/2019/73. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.IV.613/2020/27. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2021. február 23.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.